

Ignace Dermaux

Coeur de Boeuf

**UITGEVERIJ
KRAMAT**

Voor Fanny, mijn eigen Suzanne.

Voor haar geduld, vertrouwen en geloof in mij.

En gewoon omdat ik haar zo graag zie.

Coeur de Boeuf

De *Coeur de Boeuf*-tomaat of ossenharttomaat is een oudere variëteit, daterend van ergens rond 1925 en afkomstig uit Italië. Een oud en zeer sterk ras met grote vruchten. Met kleurschakeringen die gaan van geel, groen naar oranje en rood. De vruchten zijn sterk geribbeld en met wat verbeelding hebben ze de vorm van een hart, vandaar de naam.

Het specifieke en bijzondere aan de *Coeur de Boeuf* is dat, anders dan bij meer traditionele tomaten, ze al eetbaar is als de schil nog groen is. De *Coeur de Boeuf* rijpt namelijk van binnen naar buiten.

Net zoals een plan langzaam zal rijpen.

Wat begint als een bewuste of soms ook onbewuste gedachte in iemands hoofd, kan blijven sluimeren tussen allerlei andere hersenspinsels. Maar af en toe wordt die gedachte een concreter idee en zal dan mogelijk stap voor stap rijpen tot een echt plan. En als zo'n plan eenmaal finaal vorm begint te krijgen, zal dit ook stap voor stap werkelijkheid kunnen worden als het tot uitvoering wordt gebracht door de bedenker.

Proloog

18 maart 2008

In de zachte ochtendzon en kille berglucht mijmerde ze stilletjes over de jaren die achter haar lagen. Ze dacht vooral aan de moeder die ze had willen zijn, maar nooit had kunnen zijn. Elk jaar opnieuw op precies dezelfde dag kwam ze op deze plek. Toen zei ze zacht haar naam: 'Lieve Helena, gelukkige verjaardag!'

Ze keek naar de eenvoudige, kleine grafzerk waarop in sierlijke, oude letters stond:

Helena
18 maart 1957 – 22 maart 1957

Ze legde voorzichtig de rode roos op het graf en reed zachtjes achteruit. Behendig bestuurde ze met een hendeltje dat veel weg had van een mini-joystick haar elektrische rolstoel terwijl ze achterwaarts een halve bocht nam, weg van de laatste rustplaats van haar dochter. Ze duwde het hendeltje naar voren en reed traag over de kleine, rustige begraafplaats waar verder niemand was op dit vroege uur. De kiezeltes van het grindpad kraakten onder de banden van haar rolstoel en een ekster vloog kwetterend op toen ze voorbij het mausoleum van Julián Gayarre reed. Het indrukwekkende beeldhouwwerk stond hier wat vreemd op deze kleine begraafplaats. De man die haar aan de ingang van het kerkhof opwachtte, legde met een vriendelijk gebaar zijn hand op haar schouder. Ze beantwoordde die troostende

geste door haar hand op de zijne te leggen. Toen zei ze op rustige toon: 'Laten we gaan.'

De man bediende met één druk op de knop van een paneel in de zijkant van de omgebouwde minibus de laadlift die de rolstoel op gelijke hoogte bracht met de instap van de wagen. De vrouw reed de minibus in en de man verankerde de stoel in de vloer. Toen reden ze weg.

24 maart 2008

Gedurende maar een paar seconden was de wereld gestopt met wat de wereld altijd al eeuwen gewend was te doen. Er zijn. Een scherpe pijscheut bracht Arthur bij bewustzijn. En even snel als zij was verdwenen, drong de wereld opnieuw elke vezel en elke cel van zijn lichaam binnen. Maar niets zou ooit nog hetzelfde zijn.

Hij snoof de geur van verbrande plastic en benzinedampen. Arthur zag tien meter verder weg een vervormde auto. Een wrak van verwrongen ijzer, smeulende banden en gesmolten kunststof. Dat was wat overbleef van zijn wagen. Het laatste wat hij zich herinnerde, was dat hij net was uitgestapt en het portier sloot om de wagen vol te tanken. Verderop stond de hele winkel van het tankstation, of beter wat ervan overbleef, in lichterlaaie. Links van hem, op zo'n vijf meter, lag een zwartgeblakerde man. Zo goed als de hele onderhelft van zijn lichaam was verdwenen. Plots kwam oorverdovend het geluid terug in de wereld, net alsof iemand onverwachts en zonder te waarschuwen de volumeknop van een stereo helemaal opendraaide. Het eerste wat je dan hoorde, was een hels lawaai dat je niet onmiddellijk kon thuisbrengen en pas na enkele seconden door je hersenen werd herkend. Zo ook bij Arthur: het overweldigend gebrul in zijn hoofd viel uiteen in allerlei geluiden die hij geleidelijk aan herkende en kon benoemen in zijn gedachten. Hij hoorde het bulderen van de vlammenzee. Daar doorheen gegil en

geschreeuw. Van mensen die werden verzwolgen door het razende vuur, of die ontzet wegrenden. En weer andere mensen die kwamen toegesneld. Ook hoorde hij het jankende geluid van een alarm. De pijn in zijn lichaam en zijn hoofd verstomde plots en zijn adem stakte door een aanval van hysterische paniek op al zijn zintuigen. Een verlamdend gevoel maakte zich meester van Arthur. Het had niets te maken met de pijn, of met wat hij zag of hoorde. Maar alles met wat hij niet zag en niet hoorde.

Waar waren Margot en Julie?